

Børne Blad

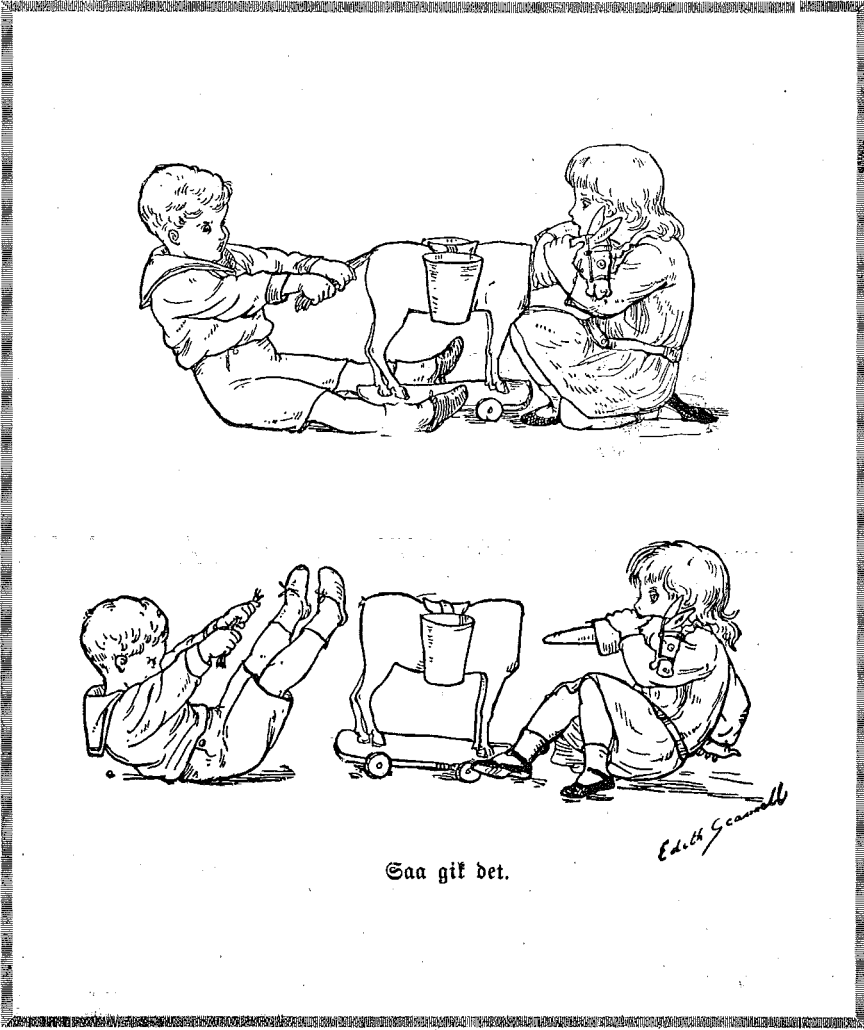

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 31.

4de august 1895.

21de aarg.

Saa gif det.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Renge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, jendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet jendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Tredivte lelse.

Den anden part. Indledning.

III. Om troen.

ABC-klassen: Joh. 17, 3: „Dette er det evige liv, at de kjender dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Hebr. 11, 1: „Troen er en sikker forvisning om det, som haabes, en fast overbevisning om det, som ikke sees.“

Forklaringss-klassen: Samme som ovenfor, Rom. 8, 33, 34 (Sp. 378) og Matt. 5, 6 (Sp. 378).

Wink.

„Hvad er egentlig tro?“ spurgte en vantro læge sin ven, en kjøbmand, i hvis hyggelige dagligstue begge samtalte om gammelt og nyt. „Ja, hvad er tro?“ gjentog han i samme tone som den, hvorti Bila us forbum spurgte: „Hvad er sandhed?“ Kjøbmanden smilte og kaldte paa sin otteaarige søn, som paa et bord netop havde opstillet sine med stort bryderi udpakkede tinsoldater, og som nu morede sig paa det kosteligste. „Min kjære Karl“, sagde kjøbmanden til barnet, der kun nødig vilde stille sig fra sit legetøj; „min kjære Karl, pak hurtigt dine soldater sammen og gaa tilfængs, hurtigt; jeg tror, det er det bedste for dig!“ Barnet saa paa faderen med et langt, bønfuldende blik; men da faderens mine var bestemt, undertrykte det en taare, kysede faderen og ilte bort. „Se, doktor“, sagde kjøbmanden, „det er tro.“ Da kaldte han gutten tilbage og hvilede ham ind i øret: „Naar du atter faar et saa godt vidnesbyrd fra skolen som hidst, tager jeg dig i høfsterierne med til din tante i Hamburg.“ Da jublede barnet, som om det allerede var paa reisen, og man hørte endnu længe dets fryd i sovekammeret. Men faderen sagde igjen til sin ven: „Se, doktor, det er tro. Der stikker et emne til en troens mand i gutten. Han be-

høver kun at opføre sig mod Gud, som han opførte sig mod mig idag; han behøver kun at overlade sig til ham ligesaa fortrøstningsfuldt, ydmygt og lydigt, saa er hans tro en afgjort sag.“ Men lægen blev alvorlig og sagde: „Nu er sagen mig mere klar, end om jeg havde hørt mange prædikener om, hvad troen er.“

— Om høsten, naar træerne mister sit løb, og det bliver køldt i betret, drager smaafuglen hen over havet. Over sig har den en mørk himmel, under sig det brusende hav; men selv om det er første gang, den gjør reisen, og den med sine øjne hverken har seet eller ser det varme fastland, som ligger paa den anden side af havet, saa ansetes den dog ikke deraf, men følger den dragelse, som skaberer har indplantet i dens bryst, og tviler ikke paa, at der hinsides havet nok findes varm luft, grønne enge, friske blade og frugter. En lignende stikker forvisning om det, som haabes, og fast overbevisning om det, som ikke sees, er ogsaa givet os kristne i vor tro.

— En sjømand fortæller: „Paa en af mine første rejser som kaptajn, hændte det en morgen, at jeg pludselig blev vækket af stewarten med melding om, at der var ildblæs i skibet. Dette var ogsaa sandt, og ilden var i forreste del af lasterummet, hvor det var umuligt at naa hen, saa at alt haab om slukning, saalænge vi var i sjøen, dødelig maatte opgives. Idet vi lukkede alle luger og ventiler for at holde lufttrækket borte fra ilden, vendte vi haugen mod nærmeste land, det var Halifax, som saa 280 mile borte. Efterat vi i 3 dage havde sejlet gennem en af hine egne tætteste taager, loddede vi og bevægede ikke at gaa længer, da vi merkede, at vi var nær land, endstjønt vi ikke kunde se det. Da indgav Herren mig den tanke, at jeg maatte kunne overse taagen, naar jeg gik tilveirs. Saaledes var det ogsaa; fra den ophøjede plads i riggen kunde landet sees og tillige indløbet til Halifax's havn. Paa dækket var de endnu i taagen og kunde intet se. Jeg forblev tilveirs, hvorfra alt kunde overskues, og gav ordre til at gaa paa, og vi løb sikkert ind i havnen og kastede anker.“ Ingen paa dækket havde seet land, men i fuld tiltro til kaptainen havde de adlydt hans befalinger nøagtig; derved kom de sikkert ind, ilden blev slukket, og skibet var frelst. — Det ligner just den krisnes færdsel og vor Gud. Det kan synes taaget og mørkt for os her i verden; men vi ved, at vor store fører er histoppe og kan overse alt, og om vi kun tror og forlader os paa ham og følger hans ordre, saa vil han visstelig bringe os sikkert ind i himmelens havn.

— En findrig kunstner har forkærdiget dette smukke sindbillede af troen: en stjerne med den underskrift: „Ved himmelen hænger jeg, paa jordens tjener jeg.“

— Vår tro ligner i disse trængsels tider

fiffen, som lever i det stormfulde havs bande, men hverken kan sønderknujes eller drufnes af dem.

— Troen modtager, fjerligheden udbefer.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Thirtieth Lesson.

The Creed. Introduction.

III. Of Faith.

ABC Class: John 17 3: "This is life eternal that they might know thee, the only true God, and Jesus Christ whom thou hast sent."

Catechism Class: Same as above and Hebr. 11. 1: "Faith is the substance of things hoped for, the evidence of things not seen."

Explanation Class: Same as above, Rom. 8. 33, 34,—Qu. 378, and Matt. 5. 6.—Qu. 378.

SUGGESTIONS.

There is a fire in the upper room of a house, and the people are gathering in the street to see the outcome of it. A child is seen at a window in the upper story. How is he to escape? He cannot leap down—that were to be dashed to pieces. A strong man comes beneath, and cries, "Drop into my arms!" If the child does so, we have in this incident a good illustration of the parts of which true faith is composed: It is a part of faith to know that the man is there; it is another part of faith to assent to the fact that the man is strong; but the proof of faith lies in the dropping down into the man's arms, in relying on that which we know and assent to.

— Dr. William Anderson was journeying to Kilsyth to help in some religious meetings which were taking place there. He met with a boy who told him of the death of his little brother. The lad seemed sure that his brother had gone to heaven. Dr. Anderson asked him for the ground of his confidence. He replied, "Because he had faith." "But," said the doctor, "how do you know?" "Well, sir, when he was dying, he seemed afraid. I told him to trust in Jesus. He asked me what that meant—what he was to do. I said, 'Pray to him.' He replied, 'I'm too weak; I'm not able to pray.' Then I said, 'Just hold up your hand; Jesus will see you, and know what it means.' And he did it. Now was not that faith?" Dr. Anderson was a great theologian, yet he often pointed to that dying boy as a beautiful illustration of faith.

— Much the same idea as the above is contained in Tennyson's poem "In the Children's Hospital," where he writes of the little girl who overheard the doctor say that she could not survive an intended operation:

"Emmie had heard him. Softly she called from her cot to the next,
 'He says I shall never live through it. Oh, Annie, what shall I do?'
 Annie considered. 'If I,' said the wise little Annie, 'was you,
 I should cry to the dear Lord Jesus to help me; for, Emmie, you see,
 It's all in the picture there: 'Little children should come to me.'
 'Yes, and I will,' said Emmie; 'but then, if I call to the Lord,
 How should he know that it's me? such a lot of beds in the ward!'
 That was a puzzle for Annie. Again she considered, and said:
 'Emmie, you put out your arms, and you leave 'em outside on the bed;
 The Lord has so much to see to! but, Emmie, you tell it him plain,
 It's the little girl with her arms lying out on the counterpane.'"

— The Emperor Napoleon I was reviewing some troops upon the Place du Caroussel in Paris, and, in giving an order, he thoughtlessly dropped the bridle upon his horse's neck. The horse instantly set off at a gallop, and the Emperor was obliged to cling to the saddle. At this moment a common soldier of the line sprang before the horse, sized the bridle, and respectfully handed it to the Emperor. "Much obliged to you, captain," said the chief, by this one word making the soldier a captain. The man caught the Emperor's meaning, believed him, and, saluting, quickly responded, "Of what regiment, sire?" Napoleon, charmed with his faith, replied, "Of my Guards," and galloped off. As soon as the Emperor had gone, the soldier laid down his gun, and, instead of returning to his comrades, approached the group of staff officers. On seeing him, one of the generals asked what he wanted there. "I am a captain of the Guards," said the soldier proudly. "You, my friend,—you are mad to say so!" "He said it, replied the soldier, pointing to the Emperor, who was still in sight. "I ask your pardon, sire," said the general respectfully; "I was not aware of it."—This incident illustrates, how we should take the King of kings at his word, trusting him to make it true.

— A good illustration of faith without sight is given by Mr. Cecil: His little child was standing one day at the top of a dark cellar. She was in the light, and he was below in the dark cellar. "My dear child, jump down and I will catch you," he said; and the child without a moment's thought, sprang into the father's arms.

Enilde søstende.

Vi venter paa papa og mama.

Taterbarnet.

(Fortsættelse.)

un vendte sig mod de indtrædende og udbrød: „Nei, se se! Der har vi jo vort nye pleiebarn. Jeg haaber, at vi vil faa glæde af dig, mit barn.“

Søster Marie gik derpaa, efterat der var bleven sagt hende, at Mirjam skulde iføres samme dragt som de andre børn paa klosteret, og at hun maatte have alt færdig i saa henfæende. Da hun var gaet, maatte Johan fortælle for forstanderinden, hvorledes Mirjam første gang var kommen til ham, og hvorfor han ikke længere vilde have hende i sit hus. Mirjam hørte ikke paa, hvad de talte om; men betragtede isteden derfor nøie værelset. Dette var meget tarvelig udstyret, væggene var overstrøgne med hvid kalk, gardinerne var af grovt bomuldstøj, stole med straaefæder stod i en række langs væggen. Et stort sort kors hang oppe paa en af væggene, og den døende frelser syntes at strække sine arme ud mod den forældreløse pige. Paa et lidet alter var et billede af jomfru Maria med Jesusbarnet paa armen, og den fine sand paa gulbet viste spor af mange fødder, som i dagens løb var gaaede ind og ud. Kammeret laa saa for sig selv, at al larm fra klosteret kun svagt formaadede at trænge derind, og Mirjam søgte sig efter den anstrengende reise saa udmattet, at hun næsten sovned ind paa sin stol.

Tilslut reiste Johan sig for at sige farvel. Han traadte hen til barnet.

„Gud være med dig“, sagde han med en stemme, som viste hans bevægelse. „Opfør dig nu godt, og bliv en stor, forstandig pige. Du ved vor adresse, skriv til os. Paa gjensyn da, mit barn!“

Dette „paa gjensyn“, som kastede en straal af haab ind i den dunkle fremtid, havde næsten aldeles forstyrret Mirjams tilkæmpede ro. Hun preskede læberne haardt sammen for at undgaa at brikke i graad; derimod kunde hun ikke hindre, at taarerne kom hende i øinene. For at skjule dem for sin gode pleiefar skænkede hun hovedet saa dybt, at han blot kunde kysse hende paa panden, og saa ikke op, førend han allerede var langt henne i gangen. Hun søgte da lyst til at hylte efter ham, slaa armene om hans knæ,

kysse hans hænder, takke ham for al hans godhed og bede ham hilse mor Bisset og Fridoline tusende gange. Men det var nu for sent. Søster Marie holdt hende allerede i haanden for at føre hende ind i den sal, hvor de øvrige børn befandt sig.

Da Mirjam om aftenen lagde sig til ro i den store sovesal efter den fælles aftenandagt og under en af de fromme søstres tilsyn, drømte hun ikke mere om sine lange, frie vandringer med taterfolkene; hun vovebe ikke at sætte sig op imod bud, som saa mange andre smaa ved siden af hende var lydige mod, eller blot at hæve sin stemme, hvor alle de andre talte i en dæmpet tone. Søstrene, som havde ventet at finde en vilter taterunge og med ængstelse havde tænkt paa at skulle faa at gjøre med en datter af dette hedenste folk, var høist forbaufede ved at finde hende saa rolig og lydige. Maaske dog dette indtryk ikke vilde have varet længe, hvis ikke legemlig svaghed var kommet til. Mirjam var i den senere tid vokset meget; dette medfører let en vis mathed, som kræver en staaensom behandling og hyppig bevægelse i frisk luft for at helbredes. Men netop i denne tid maatte Mirjam næsten altid være inde, først under Fridolines sygdom og nu senere i klosteret.

Det indestængte liv indenfor de tykke mure og midt i byen virkede næsten kvælende paa hende. Hun blev bleg og magtesløs, og hvad man ansaa for en sindsforandring hos hende, var i virkeligheden kun legemlig svaghed. Da den prest, som havde tilsyn med anstalten, talte om at faa en tjeneste ude paa landet til Mirjam, blev søster Marie rent forskædet og mente, at det vilde barnet ikke kunne holde ud i tre maaneder; hun orkede jo ikke engang at bære en bønne med vand, og alle og enhver kunde se paa hende, at hun havde tæring.

Presten talte med lægen, og denne blot lo af søster Mariens beklæmninger. Der feilede ikke Mirjams bryst det mindste; hun havde kun endel blegfot, og ophold i frisk luft; stadig bevægelse og let arbejde vilde gjøre hende godt. Man forhørte sig derfor efter en passende tjeneste for hende, og i oktober maaned blev der givet ordre til, at Mirjams sager skulde pakkes sammen, da hun havde faaet tjeneste paa en gaard, som hedte „Fuglestog“, og som laa i udtanten af en stor skov. Hendes nye husbond, hvis navn

var Fischer, skulde være en anseet mand, hvis familie i flere slektled havde forpaktet gaarden, og da han gjalt for at være velstaaende, havde man grund til at antage, at hans tjenestefolk havde det godt og ikke blev overlåst med arbejde.

Glad tog Mirjam af sig anstaltens dragt og iførte sig sine gamle klæder fra Grünfeld. Desuden fik hun ved affleden i foræring et helt nyt sæt klæder af den slags, som bondepigerne der i Elsas brugte. Det var ikke nogen kostbar dragt, men fuldstændig ny, og en ganske ny dragt var noget, Mirjam endnu aldrig havde eiet, hverken under sit taterliv eller i Grünfeld.

Det faldt hende ikke tungt at sige farvel til klosteret; hun havde hele tiden der haft en følelse, som om noget snørte sig sammen om hendes strube, eller som om hun vandrede om isbøve. Hun saa allerede i tankerne foran sig store marker og den deilige blaa himmel og høie fjelde og tætte skove. Maaſte kunde hun saa se taterfølgere komme forbi og kanske endog finde igjen Zafi. Naar hun tænkte tilbage paa sit liv, som hun til den slutning, at han dog var den eneste, som virkelig havde holdt af hende; ham havde man med magt maattet skille fra hende, mens alle andre frivillig havde sendt hende fra sig. Kun Fridoline dannede i saa henseende en undtagelse; men hvorfor havde hun ikke en eneste gang skrevet til hende for at fortælle hende, at hun tænkte paa sin Mirjam og ikke kunde glemme hende? Var det ikke klart, at ogsaa Fridoline havde glemte hende? Hun ante ikke, at bedstemor Visbet ikke vilde lade sit barnebarn saa lov til at skrive, netop fordi hun sørgede for meget efter sin tabte veninde og længtes altfor heftig efter, at hun skulde vende tilbage.

Det var ogsaa en anden, som tænkte paa Mirjam og ofte forhørte sig om hende, og det var doktor Helman. Men nonnerne havde ikke fortalt hende noget om hans breve; de vilde ikke for meget opfriske gamle erindringer for lettere at kunne vænne barnet til det nye liv.

Doktoren havde gode forhaabninger, om hvor rolig og forstandig hans lille hets blev i klosteret, og naar hun nu i Fugleskog havde lært at være lidig, kunde det være paatide at tænke paa at tage hende hjem til sig uden derved at skaffe hans gamle mor altfor meget bryderi. Hun skulde da lære husholdningen

af Salome for engang i tiden at kunne indtage hendes plads. Men Mirjam havde ingen anelse om alt dette; hun tænkte, at doktoren og fru Helman ganske havde glemt hende, og følte en bitter smerte derved.

En vatter høſtdag kom forpakteren fra Fugleskog for at hente hende. Han havde leveret til klosteret nogle sætter poteter og et fedet svin og derpaa gjort sine indkjøb i byen. Nu skulde han om eftermiddagen atter hjemover og havde saa liden tid, at han ikke engang vilde sætte sin ned.

„Her har De Deres lille tjenestepige“, sagde søster Marie, idet hun forestillte Mirjam for ham.

Den store, bredskuldrede forpakter saa noget forbauset paa pigen og bemærkede derefter: „Ja De kan nok have grund til at sige 'lille tjenestepige', fromme søster; thi stor er hun ikke, det er sikkert.“

„Hun er paa den alder, da vi pleier at lade de unge komme ud at tjene“, svarte nonnen, „og vistnok er hun ikke svært stor og kraftig for sin alder, men hun er meget opvakt og forstaaer straks, hvad man siger hende. De vil snart komme til at forstaa, til hvilken nytte hun er i huset.“

Forpakteren kunde ikke lade være at le høit. Han kunde ikke forstaa, hvad slags arbejde man kunde forlange af en saa svagelig tingest; dog slog han sig til ro med, at det sik blive hans lones sag, og at den lille ialfald kunde saa den tyvhodede Katrine, som ikke kunde forstaa noget og glemte alt, til bedre at fatte, hvad hun havde at gjøre.

„Ja vel, fromme søster, vi faar se, — men hun vil ikke komme til at gjøre nytte for sin løn, det tør jeg indestaa for.“

„Dob kroner, to linnerer og to par træsko, — hvad har det at bethde for folk i saa gode faar som eder!“ svarte nonnen, som gjerne vilde saa forpakteren i godt lune.

(Fortsættes.)

Den tyſke keiser Frederik den tredje, som blev 78 aar gammel og regjerede i 54 aar, havde prøvet meget her i verden og havde lært den ret nøie at kende. Engang blev han i sin høie alder spurgt om, hvad der var det allerbedste, som kunde vederfares et menneske her i livet. Dertil svarte han: „En salig affled fra denne onde verden.“

En kanarifugl, der redder sin herres liv.

En mand eiede en kanarifugl, som var mere end almindelig tam. Naar dens herre pøb til den, hoppede den straks ud af sit bur, og satte sig for eksempel paa skrivebordet hos ham og blev nysgjerrig sidende og se paa, hvorledes han skrev linje efter linje. Den kunde ogsaa med sit neb tage sukkerstuffer fra hans mund, og viste efterpaa gjerne sin taknemmelighed ved kjærlig at gnide sit hoved mod hans kind.

Nu havde dens herre den sørgelige vane at røge paa sengen om aftenen, efterat han havde lagt sig, og tilsidst hændte det ham engang, at han sovneede med en tændt cigar i haanden. Han kunde ikke have sovet længe, da han vaagneede ved, at kanarifuglen haffede med sit neb mod hans læber. I en flyvende fart kom han paa benene; thi cigaren var faldt ud af hans haand og havde tændt sengeteppet, og værelset var fuldt af røg.

Kanarifuglen, som forstrækket fløj frem og tilbage i værelset, havde reddet hans liv.

Høg over høg.

Der boede tre stræddere i den samme gade. Den første malte paa skiltet udenfor sin dør: „Den bedste strædder i byen.“ Den anden lod da male udenfor sin dør: „Den bedste strædder i verden.“ Men den tredje var den listigste af dem alle tre; han satte: „Den bedste strædder i denne gade.“

Saa gaar det.

(Se billedet).

Saa gaar det! Ja se bare. Saa gif det Erik og Magda, da de begge vilde have heften. Enden blev taarer for dem begge.

Og saa gaar det ofte i livet, naar to trætter om en ting. Ingen af dem faar glæde deraf, — men begge bare sorg og ærgrelse.

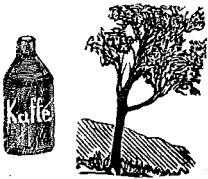
Kamp mellem en kat og en ørn.

I Sverige hændte i vinter følgende: En kat sprang en dag over gaardspladsen paa en bondegaard, da en ørn pludselig slog ned efter den. Ratten havde imidlertid not anet faren og var paa sin post; med lynets hurtighed gjorde den en vending, netop som ørnen vilde slaa sine klør i dens kind, og i næste øjeblik var den oppe paa ørnens ryg og bearbejdede den saa grundig med tænder og klør, at ørnen aldeles mistede fatningen og glemte at hæve sig til flugt, før to af gaardens kvinder kom til og slog løs paa den med nogle vedtrær saa voldsomt, at den maatte lade sit liv. Ørnen maatte tre alen mellem vingespidsene.

Opl. paa billedgaaden i nr. 29.

Gust, at det altid er hindringer iveien for den lade.

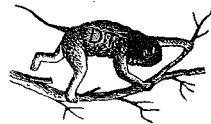
Billedgaade.

et v

R
V
L

SS 1